

Mijn vlek

CIE Ô QUEL DOMMAGE

Pure kindermagie

Pieter T'Jonck
Gezien op 01 augustus 2022
De Grote Post, Oostende, in het kader van TAZ #2022

Op een dag ontdekken kinderen dat ze een schaduw hebben die nooit wijkt. Even snel merken ze dat je die schaduw dingen kan laten doen, zoals beesten tevoorschijn toveren. De kindervoorstelling 'Mijn vlek' van Cie Ô quel dommage doet je geloven dat die schaduw er toch ooit wel eens vandoor zou kunnen gaan. Pure magie.

02 AUGUSTUS 2022

Cie Ô quel dommage, ik had er nog nooit van gehoord. Toch richtten Justine Moreau, Céline Pellin en Clara Lopez Casado het gezelschap al in 2010 op in Brussel. De voorstelling 'Mijn vlek', de eerste kindervoorstelling van het

gezelschap, dateert al van 2017, en toerde al ongeveer de hele wereld rond. Van waterdichte grenzen tussen de twee gemeenschappen in Brussel gesproken…

Maar nu staat ‘Mijn vlek’ (oorspronkelijk ‘Ma tache’) dus wel op TAZ #2022. Het verhaal is gauw verteld. Een vrouw komt thuis en pakt wat feestartikelen zoals hoedjes van papier, een ballon en een taartje uit. Het is duidelijk: ze gaat haar verjaardag vieren. Maar wel zonder ander gezelschap dan haar kanarie, haar kat en haar hond van porselein.

Een zenuwpees en een echte zielenpoot is dit. Als de bel gaat durft ze de bezoeker zelfs niet binnenlaten, zo erg is ze op zichzelf gesteld. Clara Lopez Casado haalt alle trucs uit het mimerepertoire boven om ons daarvan te doordringen. Zenuwachtig dribbelen, frunniken aan een hoog dichtgeknoopte jas, schichtige blikken links en rechts…

Maar ook die schaduw loopt amok

Toch is het ook een soort tovenares, want ze kan met een vingerknip lichten laten aan- en uitgaan. Een tijdje althans, want plots komt haar huis tot leven en gaan lichten vanzelf aan en uit. Op dat ogenblik ontdekt ze haar schaduw op de muur. Die schaduw lijkt haar prima gezelschap voor het verjaardagsfeestje. Ze speelt ermee en maakt schaduwbeesten met haar vingers.

Maar ook die schaduw loopt amok. Ze gaat een eigen leven leiden. Kinderen smullen ervan als de schaduw plots de draak steekt met de vrouw of zich verstopt. Het is een wonderlijk effect, waarvan je maar niet kan achterhalen hoe het ontstaat. Het verhaal eindigt ermee dat de vrouw op het podium verwoede pogingen doet om de schaduw te pakken te krijgen en mee het podium op te sleuren. Wat nooit lukt natuurlijk. Tot bij het applaus:: dan komt de schaduw

Het is een flinterdun verhaaltje, maar dat deert nooit, want de voorstelling is pure theatermagie. Je moet niet eens kind zijn om ervan te genieten hoe deze artiesten je in de luren leggen.